

СТАНОВИЩЕ

от проф. д-р Иван Тодоров Тодоров, преподавател в ПУ „Паисий Хилендарски“, по дисертационен труд за получаване на образователната и научна степен „доктор“ на

тема: „Доказване, доказателства и доказателствени средства по АПК и ДОПК“

автор: **Недялко Георгиев Петров**

професионално направление: 3.6 Право (Административно право и административен процес)

научен ръководител: проф.д-р Иван Стоянов

На първо място бих искал да отбележа изключителната важност на дисертационния труд. Доказването и използването на доказателствените средства е сърцевината на процеса. Освен това досега в българската правна литература липсва цялостно монографично изследване на тази тема.

Като научен принос оценявам анализът на прилагането на принципите на административния процес при доказването. Оригинални са разсъжденията на автора при изследването на взаимодействието на принципите в процеса на доказване. Научен принос представляват заключенията на автора по съотношението между реализацията на принципа на служебното начало и тежестта на доказване в процеса. Правилен е изводът на автора, че наличието на задължение на държавния орган за служебно установяване на обективната истина не променя доказателствената тежест. Авторът в частност илюстрира като посочва, че в редица специални закони доказването на определени факти се възлага на страните в производството пред административния орган. А в съдебното производство служебното начало за съда е да оказва съдействие на страните при установяване на обективната истина.

Авторът е направил точен логически анализ и съответното тълкуване при разглеждане на взаимовръзката на разпоредбите на ал.2, ал.4 и ал.6 на 36 АПК.

Авторът успешно анализира съдебната практика в производството по доказване. Интерес в тази връзка представлява аргументацията по задължението на административния орган да обсъди всички доказателства, събрани в производството.

Съществен научен принос в дисертацията представлява сравнителния анализ и изясняване на понятията „удостоверение“, „информация“ и доказателство“. „„Удостоверение“,

като способ за предоставяне на информация, понятията „информация“ и „доказателство“, за да се отчете значително по-широкия обем на понятието „информация“ вложен в разпоредбата на чл. 36, ал. 6 от АПК.“

Като приносен момент бих отбелязал анализа и изводите при сравняването на ал. 1 и ал. 2 на чл. 39 АПК относно възможността да се използват доказателствени средства, които не са уредени в АПК или специален закон, но не са забранени от закон.

Интерес представляват разсъжденията на автора за събиране на доказателства по телефона. По-специално относно начините за идентифициране на съответното лице. Тук би могло да се направи препоръка да се разгледат и други комуникационни средства с граждани и длъжностни лица, предоставящи видео връзка и електронна идентификация.

С оглед на пълнота би могло да се развие въпросът за доказването с декларация в производството по издаване на административни актове и ролята на това доказателство в съдебната фаза на производството..

Авторът е разгледал внимателно проблемите във връзка с предоставянето на електронни документи, който въпрос ще играе все по-голяма роля. Но във връзка с промените в АПК от септември 2018 г. по отношение на електронния обмен на информация се поставят и много други въпроси за начина на събиране и предоставяне на тази информация и в частност на доказателства, които биха могли допълнително да се развият при една бъдеща преработка на дисертацията.

Авторът е направил задълбочен анализ при разглеждането на въпросите, свързани с доказването в съдебното производство по АПК. Отговор намират редица проблеми, включително и поставени във връзка с последните промени в АПК. Научен принос представлява заключението, че след като съдът даде конкретни указания за разпределението на доказателствената тежест, той е длъжен изрично да укаже на страните за задължението им да представят доказателства за всички правнозначими факти и обстоятелства от значение за решаване на делото, съобразно носената от тях доказателствена тежест.

За постигането на научните приноси на автора съществена роля играе и съпоставянето при доказването на производствата по АПК и ДОПК.

Много щателно и с много дълбоко разбиране на материята е направен анализът по събирането на доказателствата по ДОПК, което ни дава един цялостен поглед за доказателствения процес в тази област на правото. Научен принос представлява и специално анализът и изводите, във връзка с обезпечаването на доказателствата по ДОПК. Приносен момент има и задълбочения анализът на проблемите във връзка с насрещната проверка от страна на данъчния орган. А това е един от възловите въпроси в данъчното производство. В един все по-глобализиращ се свят и особено при нарастването на вътрешнообщностните доставки в българската икономика, би могло при бъдещо развитие на темата авторът да помисли за по-широко отразяване на събирането на доказателства по делегация по ДОПК извън пределите на страната.

При бъдещо развитие на темата би представлявало интерес да се разгледа детайлно въпроса за автентичността и верността на информацията от информационните клиентски системи на данъчно задължените лица, които информационни системи са свързани с НАП.

В заключение смятам, че дисертационният труд представлява един изключително задълбочен анализ по поставената тема с теоретично значими изводи и определено съществено практическо значение.

Считам, че са изпълнени всички законови изисквания и на Недялко Георгиев Петков следва да се присъди образователната и научна степен „доктор по право“.

София,

14.10.2019 г.

С уважение: